

Mishandeld

Mishandeld

JAYBEEZEE

Auteur: JAYBEEZEE
Coverdesign: JAYBEEZEE
ISBN: 9789465461670
© JAYBEEZEE

MISHANDELD

Korte inhoud

Angie is ten einde raad en besluit te vertrekken met alles wat ze maar mee kan nemen. Het is een drastische beslissing. Als ze zo ver als het maar kan heeft kunnen rijden vanaf de vroege morgen tot dat ze moe is. Zo moe dat ze echt ergens moet gaan slapen. Want het is tijd om te eten en te gaan rusten. Na weer een onrustige nacht gaat ze naar de politie. Daar vertelt ze haar verhaal. Daarna moet ze op zoek naar een baan en een huisje. De volgende dag heeft ze een sollicitatiegesprek en wordt meteen aangenomen. Met een woning, die haar enorm bevalt. Ruim genoeg voor hen.

Andere boeken van deze schrijver ook verkrijgbaar bij Brave New Books

Sundown Club

Brand

Lyndy en Haar knappe man

Alison

Is er nog hoop?

IJshockey of toch liefde?

Hart van Goud

Four Bees

Deel 1, Brad

Deel 2, Barto

Deel 3, Bri

Deel 4, Billy

Onverwachte Wending, een ongeluk of toch een geluk!

Herinneringen, hoe haar leven veranderd.

Hij, die overwint! Zal zij ook kunnen overwinnen?

McNeal, PI

Dex, de man van de oplossing.

Orange Valley

Deel 1, De liefde overwint!

Deel 2, Liefde is alles!

Deel 3, Onverwachte Liefde!

Niets van deze uitgave mag op welke wijze dan ook worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden zonder voorafgaande toestemming van de uitgever en de auteur.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.

Elke gelijkenis met bestaande personen berusten op toeval.

Dankwoord

Blij als ik ben, dat ik mag schrijven en mijn boeken mag uitgeven, wil ik graag mijn gezin bedanken voor hun steun. Dit kon ik nooit doen zonder het geloof van mijn man en kinderen in mij, maar ook niet zonder geloof van kunnen van diverse uitgevers. Ook hun wil ik bedanken voor alle soorten van commentaar, die ze mij hebben gegeven. Daar had ik veel steun aan. Blij ben ik als jullie mijn boeken blijven lezen! Net zoals ikzelf ook altijd ben blijven lezen!

Angie staat voor het politiebureau. Staat te dubben of ze wel naar binnen moet gaan. Maar eigenlijk is dat geen vraag. Het is een gegeven, dat ze moet, want alleen haar gezicht is al zo gehavend, dat ze hem moet aangeven voor zijn daden. Na een moment stapt ze daadwerkelijk naar binnen en meldt zich aan de balie. Daar staat een jonge vrouw, die als ze opkijkt, schrikt van haar gezicht.

‘Kan ik helpen, mevrouw?’

Ja, wat anders? Ze knikt en de vrouw aan de balie pakt de telefoon en vraagt naar een rechercheur. Dan als ze het antwoord heeft, vraagt ze mij om plaats te nemen op de bank. Met haar twee kinderen neemt ze plaats. Ze wordt bekeken, maar kijkt gewoon naar haar kinderen, die heel, maar dan ook heel stil zijn. Zeggen geen woord. Vragen niets. Zeuren al helemaal nergens om. En dat is vreemd gedrag voor kinderen van die leeftijd. Het duurt best lang, maar nog steeds zeuren en vragen de kinderen nergens om. Zo vreemd! Dan verschijnt er een politieagent, zonder uniform. Ze wordt voorgesteld aan Cid Clarke. CC dus. Ergens kan ze daar wel om lachen, maar er verschijnt geen lachje. Dan neemt de rechercheur haar mee naar een aparte kamer. Als ze alle drie gaan zitten, stelt de rechercheur eerst een vraag.

‘Wil je dat je kinderen hierbij zijn?’

Dan pas beseft ze, dat ze haar kinderen dat niet kan aan doen.

‘Eh, waar moeten ze dan heen?’

‘Ik kan een politieagent vragen ze even mee te nemen naar de speeltuin. Die is hiernaast. Dus ze zijn niet ver weg.’

‘Okay.’

Dan stapt hij de kamer uit en komt terug met een politieagent. Na een woordje van Angie zelf neemt ze de kinderen mee met de belofte ze heelhuids weer terug te geven. Hopelijk zal ze zich net zo te voelen als ze zich nu voelt. Maar daar zit wel een twijfelachtig dingetje aan. Na haar kinderen nagekeken te hebben, gaat ze weer zitten op de stoel.

Ook de rechercheur gaat zitten. Dan stelt Cid de vraag, die hij heel graag wil weten.

‘Zo. Wat is er gebeurd?’

Dan kijken ze elkaar lang aan. Hij kijkt vragend en zij kijkt alsof hij niet eens iets heeft ontdekt aan haar. Ze zucht behoorlijk diep uit. En dan ademt ze weer diep in om antwoord te kunnen gaan geven. Iets wat ze eigenlijk niet wil, maar voor haar kinderen wel moet. Haar man is te ver, veel te ver gegaan. Dit keer. Na nog een lange zucht begint ze te vertellen. De vorige avond toen haar man thuiskwam, was hij zichtbaar geagiteerd. Maar waarom was haar niet duidelijk. Ook gaf hij geen verklaring voor de staat waarin hij verkeerde. Toen gaf hij haar een opdracht om de kinderen naar bed te brengen. Het was net zes uur en dat is best vroeg. Ze moesten nog eten. Maar zijn gezicht stond onverbiddelijk. Nog steeds had ze geen idee wat er gaande was. Maar toen de kinderen op bed lagen en zij weer naar beneden was gegaan, zat haar man te drinken. Er stonden al drie flessen bier. Leeg. En dat was heel ongewoon voor hem. Zo kende ze hem niet. Wat zich daarna ontwikkelde was ook geen gedrag waar ze haar man ooit op had kunnen betrappen. Hij zei hele gemene dingen. Dingen, die niet op haar sloegen. Dus waar die beschuldigingen vandaan kwamen was voor haar compleet onduidelijk. Ze was geen vreemdganger. Ze had nog nooit naar andere mannen gekeken. Goed als er een mooie man voorbijkwam, dan keek ze wel, maar ze handelde er niet naar. Deed er helemaal niets mee. En toen deed hij iets wat hij ook nog niet eerder gedaan had. Hij sloeg haar in het gezicht. En nog hard ook. Heel hard. En toen wilde hij met haar naar bed. Het was zo surrealistisch. Toen ze dus zei, dat ze niet wilde, maar wilde praten was hij onvermurwbaar. Ze wilde namelijk weten wat er aan de hand was, want hij deed vreemd. Maar nog steeds onvermurwbaar duwde hij haar de trap op. In de slaapkamer ging het steeds van gekker naar nog gekker. Ze moest naakt op bed gaan liggen. Hij kleedde zichzelf ook uit en ging boven op haar liggen. Na een zeer ruige seksbeurt was ze er wel klaar mee en wilde dat hij stopte. Maar hij ging door. Toen pakte hij haar bij haar keel en kneep deze dicht. Net niet helemaal en ramde toen zijn lul bij haar naar binnen. Toen hij bijna klaarkwam kneep hij haar keel helemaal dicht. Ze kreeg geen lucht meer en

verloor haar bewustzijn. Toen ze weer bijgekomen was, voelde ze zich alsof haar iets heel ergs was aangedaan. Haar onderlijf deed zoveel pijn, dat ze bijna weer haar bewustzijn verloor. Ook haar gezicht was behoorlijk toegetakeld. Toen ze eindelijk kon opstaan van het bed, zakte ze door haar benen heen. Na vele pogingen strompelde ze naar de badkamer. Kijkend in de spiegel schrok ze zo erg, dat ze op haar knieën terecht kwam. Blijkbaar was ze na haar bewustzijn te zijn verloren behoorlijk geslagen en niet alleen met de hand, maar ook met een voorwerp, want op haar lijf stond een afbeelding van een beeld, dat in de slaapkamer stond. Een beeld van een vrouw met kind. Toen de rechercheur vroeg waar precies de afbeelding op haar lichaam stond, trok ze haar shirt omhoog en liet het hem zien. En daar stond dus inderdaad een duidelijke afbeelding. Een hele duidelijke afbeelding. En dan vertelt ze dat ze zich die ochtend niet gewassen had om alle sporen niet verloren te laten gaan.

‘En waarom deed je dat?’

‘Omdat ik wel eens naar misdaadprogramma’s kijk en daar steek je wel eens wat op.’

Meestal niet de juiste, maar in dit geval dus wel.

‘Zou je jezelf willen laten onderzoeken in het ziekenhuis?’

‘Ja.’

Haar ferme ja was dan ook welkom.

‘Zou je ook alles willen laten documenteren?’

‘Ja.’

Weer dat ferme ja. Hij knikt bemoedigend en zegt dat hij even moet bellen om dit te regelen. Ze zit lange tijd te wachten op wat gaat komen. Dan komt de rechercheur terug en neemt haar mee naar het ziekenhuis waar ze onderzocht zal worden. Daar wordt ze opgevangen door een vrouwelijke dokter en meegenomen naar een aparte onderzoekkamer. Als ze zich heeft uitgekled, dan worden er eerst foto’s gemaakt van alle verwondingen, die ze opgelopen heeft. Zelfs van haar onderlichaam worden foto’s gemaakt. Wat daar precies te zien is, dat weet ze niet, maar de pijn is enorm. Het maakt het lopen een zeer onprettige beweging. Ze zette door, maar als ze alleen was geweest, dan had ze waarschijnlijk meteen het ziekenhuis gebeld. Voor een afspraak met haar gynaecoloog. Maar haar kinderen waren

belangrijker. Belangrijker dan wat dan ook. En toen ze dus het briefje op de aanrecht had zien liggen en het had gelezen was ze furieus geworden. Want dat maakte dus alles anders. En dus was ze met al haar spullen vertrokken in de auto. Naar een plaats vertrokken veel verder dan waar ze tot dan had gewoond. Maar ze wilde niet meer terug naar die man van haar. Het was gedaan. Hoe haar lichaam aanvoelde, was dan ook de reden dat ze gevlucht was. Ze voelde dat er meer aan de hand was. Veel meer aan de hand. Maar zelf kon ze dat niet hard maken en wilde dus dit onderzoek. Dit hele onderzoek. Zelfs had ze er een rechtszaak voor over. Als ze dit hem voor de voeten kon werpen, zou ze dit doen. Wat ook maar aan nieuws zou verschijnen. Ze zou aan haar kinderen laten zien, dat je niet met je moest laten sollen. Dus ze onderging het onderzoek van deze dokter alsof het haar niet interesseerde. Zonder kik te geven. Zonder haar gevoelens te laten blijken. Maar als de dokter met haar onderlijf bezig is, zegt ze iets wat haar enorm schokt. Maar toch laat ze de dokter niet blijken dat het haar iets doet, maar het verklaart alles. Alle pijn. Alle ongemakken van die ochtend vanaf het moment dat ze bij was gekomen, nadat alles op zwart was gegaan. Wat zou ze graag haar man een dreun willen verkopen? Een hele harde. Net zoals hij haar had gedaan. Maar ze wist dat zij dat niet in zich had om te doen. Ze was altijd voor gesprek en niet voor vuisten gegaan. Ondanks haar eenzame leventje. Ook toen ze getrouwd was. Dan zit het onderzoek erop en wordt ze teruggebracht naar het politiebureau. Als ze even in de speeltuin naar haar kinderen heeft mogen kijken en gerustgesteld is, gaat de ondervraging nog even door.

‘Zo. Ik hoop dat het onderzoek niet te onaangenaam was?’

Ze schudt haar hoofd, maar zegt niets. Ze kan het gewoon niet.

‘Okay, dan rest mij de nog de enige vraag, die open staat. Waar is uw man nu?’

‘Dat weet ik niet.’

Ze pakt haar tas en haalt het verfoeide briefje eruit en geeft het aan hem. Hij leest het en is verbaasd om de tekst.

‘Doet hij dit wel vaker?’

‘Ja, elke maand is hij drie weken weg voor zijn werk.’

‘Elke maand drie weken?’

Hij trekt bij die vraag zijn wenkbrauwen omhoog. Dat wil ze ook wel.

Cid is echt verbaasd over dat briefje. Haar man is drie weken weg voor zijn werk. In een maand? Dat roept vragen op. Heel veel vragen. Want welke baas is zo gemeen om een werknemer maar één week in de maand naar zijn gezin te laten gaan. Hij onderzoekt het bedrijf. Het bestaat, terwijl hij bang was dat dat een leugen van haar man was. Zoals hij te keer was gegaan met zijn vrouw had hij dat wel verwacht. Maar omdat het avond is, kan hij nu niet gaan bellen en besluit het voor deze avond maar af te sluiten. Maar de vrouw laat hem niet los. Haar keel, die echt dichtgeknepen is en bont en blauw was. Hij wilde zich niet voorstellen hoe de rest van haar lichaam eruitzag. Ook dat rapport komt waarschijnlijk later pas. Als hij die avond wat te drinken neemt, beseft hij dat deze vrouw een hele goede beslissing heeft genomen door zich niet te wassen. Na haar onderzoek had ze andere kleding aan. Waarschijnlijk omdat ze verwachtte dat de kleding die ze aan had moest worden onderzocht. Dus had ze deze kleding achtergelaten bij de dokter. Hij wist uit ervaring dat er sporen achter gelaten werden op de kleding. En dat bij dit soort zaken er alleen een dokter was in de onderzoekskamer. Na al deze gedachten smaakte zijn drankje ook niet meer. Zelfs water was niet meer lekker. Een bittere smaak bleef achter. Hij had heel wat zaken gedaan in zijn loopbaan. Maar deze zou hem nog lang in het geheugen zitten. Niet dat hij er nu zich ervan doordrongen was.

Ondertussen zit Angie met haar kinderen in een hotelkamer. De kinderen liggen samen in het enige gewone bed. Er staat alleen nog een uitklapbare bank. Het is een goedkoop hotel en ze wil niet lang in dit hotel verblijven. Ze had het enige geld dat ze in haar portemonnee had gebruikt. En veel was er niet meer over. Na een heel goedkoop diner, bestaande uit een hotdog met wat saus, was er nog minder over. Ontbijt was al lastig. Maar daar wilde ze nu niet over nadenken. Ze ging lang en heet douchen. Want ze voelde zich heel, heel erg